

Megjelent a Magyar Fórumban- XX. évf. 33. szám

2008. július 21-én felavatták a Vereckei-hágón a magyar honfoglalás emlékművét. Mind az emlékmű, mind a hágó, mind pedig a Kárpátoknak ez a része ma ukrán terület, ruszin és magyar lakossággal. Az avatáson a kezdeményező szervezet, a KMKSZ nem vett részt. Tizenkét évvel ezelőtt indították meg a gyűjtést, azóta küzdenek az emlékmű felállításáért, de most végül az ukrán zsoldban álló, Gajdos István vezette Ukrajnai Magyar Demokrata Szövetség, az RMDSZ megfelelője rendezte meg az avatási ünnepséget. Az a szervezet, amely ellenezte és évekig csak keresztbe tett az emlékmű ügyének. Természetesen minden magyar nacionalista felhang nélkül és a kárpátaljai magyarság kizárásával történt meg a felavatás.

A KMKSZ úgy szeretne volna, hogy népnünnepély, magyar öröm kövesse a felszentelést, természetesen az egyházak is legyenek jelen, és az ünnepélyen vegyen részt a két államfő is. Aztán csak a nagykövetek jelentek meg és egy csomó megbízható káder. Ima nem volt, csak üres szöveg.

Valamivel később Budapesten, Magyarország fővárosában tüntetést tartottak a Nagyenyed utca, Böszörményi út, Istenhegyi út összefutásának háromszögében, az ott felállított Turul-szobor fennmaradása érdekében. A Vereckei-hágón felállított emlékmű és a Turul-szobor jelképi egységet alkot. Összetartoznak. Sorsuk abban is közös, hogy valakiknek útjában állnak. Most, 2008 Szent István-napja előtt ennek a két eseménynek a fényében kell megvizsgálnunk sorsunkat. Látszólag két különböző tényezőnek áll útjában a vereckei kőkapu és a budai Turul-szobor. Az ukrán állam és a felserdült ukrán nacionalizmus nyilvánvalóan nem szíveli egyik kis létszámú nemzeti kisebbségének honfoglalási emlékművét, hiszen az a terület bitorolt voltára emlékezteti. Kárpátalja, a Vereckei-hágó, Máramaros, Ungvár, Munkács 1920-ig magyar felségterület volt, aztán Benes hazudozásával Csehszlovákia része lett, majd a második világháború után Sztalin megszerezte a Szovjetunióknak, hogy hadászatiilag is belül legyen a Kárpátokon. Most, miután a Szovjetunió ideiglenesen szétesett, Ukrajna pedig kivált Oroszországból, ahová szervesen tartozott, az ukrán nacionalizmust mindenképpen fűtenie kell az ukrán vezetőrétegnek, mert ha nem heves a nemzeti büszkeség, a nép visszazédül a Nagy Testvér karjaiba. Most ugyan édes mindegy, hogy Ukrajna hadereje belül van-e a Kárpátokon vagy sem, mert semmilyen hódító háborúra nem gondolhat, s önmagát megvédenie éppen egykori szláv nemzettársától, Oroszországtól kell. Az önállóság azt jelenti Ukrajnának, hogy nemzetközi árat kell fizetnie az orosz olajért és gázért, és ilyen árat kell kiharcolni a donyecki szénért és búzáért, amennyiben van belőle eladható fölösleg. Ukrajna kimaradt abból a dollártöbblet okozta fellendülésből, amelyet a magas olajár idéz elő. Ez a Vereckei-hágó hadászati jelentősége ma Ukrajna számára, pontosabban most ezen a hágón védekezik az ukrán értelmiség, az ukrán elit, az állásokat nacionalistaként betöltő ukrán férfiak és nők sokasága - az orosz hódítás ellen. A visszahódítás ellen. Nem akarják sem a jól fizető állami

pozíciókat oroszoknak átengedni, sem a tőke és a bevonuló nyugati tőke zsírosabb állásait nem akarják oroszokkal megosztani, s ezért jobbat nem tehetvén, szívósan védekeznek a magyar nacionalizmus ellen. Mert az gyenge.

Juscsenkó elnök nyugati támogatással, a narancsos tüntetéseket pénzelő Soros Alapítvány pénzével lett elnök, mígnem Januko-vics elnököt orosz megbízottnak tartják, és a Kelet-Ukrajnát lakó orosz lakosság szavazataival lett miniszterelnök annak idején. Ukrajnában ma kettős hatalom áll fenn, s ha nem volna ukrán nacionalizmus, a tömeg az olcsóbb olaj és gáz reményében esetleg az önálló államot is feladná. A Nyugatnak, elsősorban Amerikának viszont elemi érdeke, hogy Ukrajna fennmaradjon, és ütközőzónát képezzen Oroszország és Közép-Európa között. Kösse le az orosz erő egy részét a térségben, és legyen könnyebben meghódítható üzleti tér. Ezért Amerika a Soros György nevével fémjelzett behatolási központot keresztül a "nyitott társadalom" eszméit és amerikanizmusát préseli be Ukrajnába, s alapeszméivel is ellentétben egy nacionalizmust támogat, annak ellenére, hogy az nem zsidó nacionalizmus.

Mi, magyarok pedig szerencsétlenek vagyunk a Vereckei-hágón. Honfoglalási emlékművünk idegen ország területén és keresztútban áll. Két világháborúban mozgósítottuk magunkat a vesztes oldalon, és mind-egyik végén akadt egy nemzeti kisebbségünk, amely idegen zsoldba állt és kedvezőnek tartotta a maga számára, ha a Vereckei-hágó és más magyar részek idegen hódoltságba kerülnek. Az első világháború végén Linder Béla, Károlyi Mihály hadügyminisztere kimondta, hogy nem akar többé katonát látni, és jött a román megszállás és a hágók elvesztése, a második után pedig elítélték és kivégezték azokat az államférfiakat, akik német és olasz segítséggel visszaszerezték az elrabolt ország egy részét és az antibolsevista háborúban való részvétellel fizettek érte.

A nagyobb baj mégis a Turullal van. A honfoglalási emlékmű áll, még ha igazi felavatása várat is magára. A nemzeti akarat, a kárpátaljai magyarság szívós kitartása felépítette és egyelőre nem akarja senki lebontani, csak el akarják mismásolni a létezését. A Turult azonban le akarják bontatni, mégpedig az ország fővárosában. Azok, akik a lebontásért küzdenek, az új honfoglalók. A Soros Alapítvány köré szerveződő magyar zsidóság egy harcias és hataloméhes része és azok, akik a magyar nacionalizmust tekintik fő ellenségüknek, a fő akadálynak az ország teljes megszállásában.

Itt is állásokról és jövedelmekről van szó, noha csak az ősi jelképről és a Turul keltette rossz emlékekről beszélnek. Valójában részvénytársasági helyekről, híradó és tömegtájékoztatási vezetőállásokról, színigazgatói posztokról és "beszéljük meg"-állásokról van szó. Ha a Turult lebontják, vert sereggé változnak, akik felépítették és azok is, akiknek felépítették. Demszky Gábor 18 éve főpolgármester, 18 éve képviseli a zsidó érdeket a fővárosban, szétszórt sok százmilliárd forintot a sajátjai között, de alapvető tehetségtelensége folytán a Turul lebontását is csak annyira tudja megszervezni, mint a 4-es Metró építését - vagyis sehogy. Ezért áll még a szobor. A küzdelem a tehetségtelenek és a rátermetségüket bizonyítani képtelen kiszorítottak között is folyik. Nacionalistákat, szélsőségeseket nem engedhetünk fel a vezetésbe, mondják a szájtehetségek, az állandóan díjazottak, a bent ülők, a nemzetköziek.

Nem a szobor fennmaradásán vagy lebontásán fordul meg a magyar sors, tudjuk. Akár fennmarad a szobor, akár nem, gázáremelés lesz, a telek- és ingatlanüzlet folyik, a multik gyarapodnak, az úgynevezett zsidó tőke - a mi pénzünk - jön és privatizál, plazát épít és földet vásárol, s mégis: a szoborharc fontos, mert jelkép, és a "ki az úr háznál?" kérdést testesíti meg.

Csonka-Magyarország mai urainak és a kijevi sovinsztáknak, akiket a Soros-központ is fűt,

egyaránt fontos, hogy a vereckei emlékmű ne emlékeztessen a magyar honfoglalásra, és a Turul-szobor ne jelképezze az egykori magyar fennhatóságot. A magyarság legyőzéséhez fontos, hogy a magyar öntudat ne legyen folyamatos. Az új honfoglalók érdeke az, hogy az eredeti magyar honfoglalást felejtjük el, s ne merjünk beszélni arról a XIX. században megindult második beáramlásról, amely szintén a vereckei útvonalon történt, s amely végtelen szenvedést, kiuzsorázást hozott a szegény ruszin népre és a magyarra is. 1901-ben ott, az Ungvár felé vezető hegyi úton ölte meg orgyilkos golyó Egan Edét, az ír származású magyar fajvédőt, a kormány megbízottat, aki a "hegyvidéki akció" megszervezésével akarta kiemelni a nyomorból és a rájuk telepedett galíciai zsidók karmaiból, valamint a durva nagybirtok - a bécsi Schönbornok voltak ott az urak, s tartották többre a vadat az embernél - fojtogatásából az embereket. Nyomoztak a gyilkosa után, de sohase lett meg. A ruszinok és a magyarok, már aki meg tudta váltani a hajójegyet, sűrű rajokban vándoroltak ki Amerikába. Ma Budapestről és az ország más, megszállt városaiból vándorol ki a képzett munkaerő, mert itthon nem tud megélni, s közben folyik a betelepedés. Az anti-turulisták mindent elfoglalnak, s közben jajveszékelnék. Ha a magyar keresztény értelmiség, a felelős magyar középosztály nem ébred fel, ha kiadja albérletbe a Turul-védelmet a részben a kormányzat által szervezett kétes elemeknek, s főleg ha eltűri azt, ami kiszorításban, új honfoglalásban a Turul ürügyén, jajveszékelve és melegfelvonulásosan történik, nemcsak Budapest vész el, nemcsak a Turult bontják le, hanem egész hazánkat vereckétlenítik. A KMKSZ jóvoltából talán még állni fog az emlékmű, csak éppen a nép, amely akkor átkelt a hágón, nem lesz sehol.

Hanyadik "Ébresztő!" ez már, amit elkiáltok?

Csurka István